

Tweede Zomeravondwandeling met IVN Gulp & Geul (dinsdag 12 juli 2005).

Wat waren we nieuwsgierig naar de Wielawaal. Waren het insecten, vissen, zoogdieren of andere beestjes die het Heuvelland rond Wijlre wilden verkennen. Het telefoontje voor deelname deed mij op internet belanden en ik vond er een luchtig groepje jongelui met schitterende namen zoals Blijde Muts, Gezellige Linda, Sir Pim, Jajajapser, _Kiss Soley, Niennez 14, Micfort, Sinaasappel Sanne, Thoom en Proof 666. Rare wezens maar gelukkig waren er ook antieke namen zoals Casper (great!), Maarten, Guido, Tycho, Tommie, Wills, Carlijn en Miranda.

Iets vroeger dan gebruikelijk was ik in Wijlre maar de groep zat al om 18.30 uur in een heerlijk zonnetje op het muurtje bij het station. Blijkbaar hadden ze de route zwaarder ingeschat en de afdaling vanuit Bruisterbosch (kampeerboerderij) niet meegenomen maar men had dus wel goed kunnen uit rusten. Later bleek dat de luchtrowans, een onderdeel binnen de scouting van Eindhoven, per fiets omhoog zijn gereden terwijl men eigenlijk ook afzakte. In feite was er sprake van een soort hoogtestage om straks thuis energiek de blits te maken. De terugweg per fiets mag geen probleem opleveren want dan gaat het immers zeker een honderdtal meters omlaag.

De kerkklok slaat 7 keer en de gids start zijn introductie. Er waren nog diverse wandelaars aangeschoven zodat deze avond 22 deelnemers de bekende brouwerij passeerden. Bij de leiding van de groep rowans waren twinkelende oogjes te bespeuren toen zij de grote koperen ketels bespeurden. Na het oversteken van de Geul is het vooral de rare klok op de gevel die diverse vragen oproept. Even verder staan we bij D'r Kwakkerpool maar voor onze minder taalgevoelige Eindhovense vrienden moeten we er een woordenboek (W-E) bij halen. Het wordt dus 'de Kikkerpoel'. Hond Loes mocht

lekker mee en voelde zich steeds meer thuis in deze schitterende omgeving. Zij genoot van alle aandacht, de rust, ruimte en alle vrijheid onderweg. We gaan snel verder want Beertsenhoven lonkt. Uiteraard wordt de speciale eigenschap van het kornoelje blad gedemonstreerd

Even later laten we de prachtig gelegen groep huizen achter ons en beginnen we geleidelijk te klimmen. Gelukkig heeft gids Hub oog voor de conditie van de Luchtrowans en doet het rustig aan. Diverse keren onderbreken we de beklimming om te wijzen op de diverse wissels waarbij niet de Wielawaal maar juist de Das centraal staat. De gids is in zijn element want hij kan vertellen over holle wegen, informeren over de zichtbare mergellaag, zich uiten over diverse plantjes en hun eetbaarheid en andere mogelijkheden. Zijn favoriet waren de zwarte bessen en vooral de jonge scoutingdames

bleken bijzonder belangstellend voor de culinaire mogelijkheden van de Eenbes en het Christoffelkruid. Tja, de kookkunst dringt wel erg langzaam door in het Eindhovense.

Gezien het enthousiasme van de groep kan dit proces aardig versnellen maar een tip voor de andere rowanleden is beslist op zijn plaats: "Mannen, let op uw "Saeck". Verder ontdekken we nog de niet brandbare brandnetel maar helemaal betrouwbaar is de uitleg niet zodat het aantal vrijwilligers heel beperkt is.

We bereiken de rand van het plateau of de rand van het Geuldal. Boven lopen we een fors stuk langs de bosrand en een enorme graanakker. Onze Luchtrowans kampen even met de ijle atmosfeer maar weten zich spoedig te herstellen. Een forse poel biedt weer aanknopingspunten voor tekst en uitleg. Even later zitten we weer in het bos en via een kronkelig pad komen we bij een open gekapt gedeelte met een klein groepje bewaard gebleven dennen door de aanwezigheid van een wettelijk beschermde dassenburcht. Voldoende stof voor enige uitleg, Bovendien maken we kennis met Klaverzuring en de voor Nederland zeer zeldzame, wilde, gele monnikskap (*Aconitum vulparia*). Na de diverse wijngaardslakken ontdekte men ook de oranje Wegslak. Recepten vliegen

over en weer maar zijn waarschijnlijk niet aan te bevelen. Hun kleverige buitenkant beschermt deze wezens voor veel vijanden en zelfs de mens ontdekt dat hun afweer bijzonder effectief is, zeker als men met blote handen deze glibberige weekdieren verzamelt. De meeste aandacht gaat echter spoedig uit naar het schitterende panorama over grote delen van hert Geuldal. Vanaf deze hoogte is er een ongekende blik op het laag gelegen dal en de oever of helling in de verte. De Geul slingert als een zilveren lint diep beneden in het brede dal en rechts verraden markante, hoge gebouwen, de kern Wijlre.

Op weg naar de Wijlrese akkers moet een rugzak worden voorzien van een sjpang, volgens het woordenboek Wijlrees-Eindhovens zou dit dus een veiligheidsspeld moeten zijn.

We vervolgen de bosweg en ontdekken een stukje verder diverse percelen, zowel links als rechts, waarin duidelijk een kalkflora de boventoon voert. We herkennen o.a. marjolein, ratelaars en vele paarse pieken ofwel orchideeën. Deze weilanden zijn eigendom van Staatsbosbeheer en middels een aangepast beheer van verschraling krijgt de unieke flora kansen om te overleven. Dit betekent dus afvoeren van het maaisel om de bodem niet te verrijken maar ook regelmatig struiken of boompjes verwijderen anders ontstaat er op termijn een gewoon stukje loofbomenbos. Voor veel plantenliefhebbers en biologen zijn deze weilanden dus een bezoek en een onderzoek beslist waard.

Als we de route vervolgen, belanden we aan de rand van het bos waar een zitbank een bijzonder mooi beeld biedt over het Geuldal en de tegenoverliggende helling. De zon blijft haar best doen om het landschap in de mooiste kleuren aan ons voor te schotelen. Zonder uitzondering weet het beeld eenieder te betoveren en pas na enkele minuten vervolgen we de route

die nu weer naar beneden gaat, het dal van de Geul tegemoet. Een smal paadje brengt ons uiteindelijk naar de wereldbekende plaats Stokhem (ongeveer 95 km ten zuiden van het plaatsje Eindhoven).

Boven het dal herkennen we een tweetal luchtballonnen en speciaal voor onze jonge gasten heb ik een ballon wat verder in het zonnetje gezet. Ook zij weten nu welke club de trots van het zuiden is. De zwartgele kleurcombinatie doet het beter dan het saaie rood-wit. Laten we hopen dat dit besef ook doordringt bij onze scoutingjeugd.

Vanaf Stokhem is het een makkie. Diverse wandelaars testen de smaak van de Sledoord, een heerlijk, klein, zoet pruimpje, alleen zijn we ietwat vroeg met deze test. Desondanks konden we voldoende vrijwilligers overtuigen en dus ook genieten van andere, soms een beetje verwrongen beelden.

We lopen richting Kwakkerpool maar buigen tijds af naar rechts om zo bij de visvijver te belanden waar nog verrassend veel mensen hun hengel gebruiken. De achterkant van Kasteel Wijlre is door het dichte groen onzichtbaar. De sportvelden zijn op deze hete zomeravond leeg en dan duikt al spoedig een bekend gebouw op. We nemen het pad naar de molen en bewonderen de dubbele raderen, de speciale bouwspecie,

de muurarentjes en laten de los zittende stenen toch maar hun plekje in de muur behouden. We moeten weer even omhoog, steken de drukke verbindingsweg naar Valkenburg over en via een paadje gaat het verder omhoog. Net zoals in bijv. Luik heeft men hier ook gekozen voor trappen om het hoogteverschil te overwinnen. Niet veel later staan we bij ons vertrekpunt. Gids Hub benadrukt in zijn afscheids- of dankwoordje zijn blijheid over de grote groep jeugd die vanavond present was. Daarna is het tijd om het vochtgehalte op peil te brengen. De scouts doen dit op het station tegenover Café A gen Baan, anderen verkiezen het terras tegenover het station.